చిత్ర రహస్యము

శ్రీశ్రీ

ఆ యుదయమున మధుసూదనుడాలోచ నాయత్తచిత్తుడై యుండెను. అట్టి సమయమున నే నట కేగితిని.

"వానిని గాంచితివా?" యని నన్నత డడిగెను. గుమ్మము దాటిపోవుచు నొక మధ్యవయస్కుడు నా కగపడియెను. అతడే కదా యని "చూచితి" నని ప్రత్యుత్తర మిచ్చితిని.

"అతనిగూర్చి యేమి గ్రహించితివి?"

"నా కంటికి మిక్కిలి దీనునివలె జూపట్టెను. అతనిని జూచినచో హృదయము కరగిపోవును. వ్యర్థజీవి యనవచ్చును."

"సత్యమే! కాని, యనంతా! జీవితమే వ్యర్థము కాదా? ఇతడు దీనుడనుటకు సందేహమేమి? వీని

[శ్రీశ్రీ వంటి ప్రముఖ రచయితలు ఎందరో 1921 ప్రాంతాలలో తమ రచనలు గ్రాంథిక భాషలోనే రాసేవారు. ఆనాడు శ్రీశ్రీ రాసిన కథానికను శ్రీశ్రీ జన్మదినోత్సవం సందర్భంగా ప్రచురిస్తున్నాం.]

చరితము వింటివేని, ఇంతటి దౌర్భాగ్యు డుండ బోడని నీవే పల్కుదువు. ఐనను వీనికి నే నేమి సహాయము చేయగలను? సంగతులేవియు విశదము కావయ్యెను. ఇతడు చెప్పిన దానిలో నేడుపు తక్క నెక్కుడు లేకుండెను!"

నాకు గుతూహలమయ్యెను. "ఈతడు నీ సహాయార్థియా?" యంటిని.

"అట్లే యనవచ్చును. తన కథ చెప్పి పోలీసు వారి సహాయ మపేక్షింప వారీతనిని నా యెడ కంపిరి. ఇంతవర కాత డేదో మొరపెట్టుకొనుచు

నిప్పుడే, నేను వాని విషయమై మనఃపూర్తిగా బని చేయదలచితినని పల్కిన పిమ్మట వెడలిపోయినాడు."

"సరియే! వాని కథ యేమి?"

"వినుము. ఈతని పేరు సుబ్రహ్మణ్యము. ధనికుడనుట నిర్వివాదాంశము. వయ సేబది యూరేండ్లు. రెండు సంవత్సరముల వెనుక భార్య పోవుటచే పునర్వివాహము చేసికొనెను. ఇతని కాపుర స్థల మనకాపల్లి.

వర్తక వ్యాపారమున నతి డింటటి ధనము గడించెను. కాని ఇటీవల నారోగ్యము చెడిపోవుటచే సుప్రశాంతి గోరి యనకాపల్లికి వచ్చి యక్కడనే సుఖజీవన మొనర్ప జొచ్చెను. అపారమగు ధనము, అభినవ యౌవనవతియగు భార్య, అవసరమున్నంత విశ్రాంతియు గలిగి యత్యంత ధన్యజన్ముడనని యానంద మొందుచుండెను. కాని యచిర కాలంలో నీ విపుడు చూచుచున్నటులు దీనులలో దీనుడై, హతాశులలో హతాశుడై నిర్భాగ్యులలో నిర్భాగ్యుడయి పోయినాడు. పాపము! వ్యర్థజీవియై పోయినాడు."

"అందులకు గారణమేమిటి?"

"ఏమి చెప్పవలెను! విశ్వాసహీనుడగు మిత్రుడు! కుటిల వర్తని యగు భార్య! సుబ్రహ్మణ్యమున కితర దుర్గుణములు లేవు. కాని చతురంగమున్న మాత్రము చెవి కోసికొనుచుండును. అనకాపల్లిలో నానందరావొకడు కలడు. వీ రిరువురకును చతురంగ మున బరిచయము కల్గి క్రమక్రమముగ దృఢ మైత్రియై పరిణమించినది. ఆనందరావు ననవరతము వారి ఇంటికి వచ్చిపోవుచుండును. ఇక నితని భార్యతోడ నానందునికి సంపర్కము కల్గినన్న వింత యేమి? ఇరువురును గూడి వారము రోజుల వెనుక నొకరాత్రి పలాయితులైరి. ఎక్కడికేగిరో ఎరుక పడకుండెను. ఆతని భార్య తనతో గూడ ధనమును తీసికొని పోయినది. మనమిక చేయునదేమి? ఆ కాంత పట్టుపడునా? ధనము మరల దొరుకునా? ఇదియే సమస్య. చూపునకు సాధారణముగనే కన్పట్టుచున్నది."

"నీ వేమి చేయదలచితివి?"

"నే నేమియు జేయుదలచుకొనలేదు. నా కింకొక యవసర కార్యమున్నది. ఈ రహస్యమును భేదింప కుతూహలముగనుండెను. కాని ఈ నేట కేగవలయును. కావున మిత్రమా, నీ కిది కష్టము కాకున్న నొక్క సారి యనకాపల్లికి వెళ్ళగోరెదను. సుబ్రహ్మణ్యకు నన్నే రమ్మనెను కాని, ఇతర కార్యావసరమున వేగజాలక నిన్నంపుచుంటినని చెప్పగా సమ్మతించినాడు. ఇక నీవు వెళ్ళక తీరదు. చని దొరికినన్ని సూత్రముల సేకరింపవలెను."

"అభ్యంతర మేమి? నా సర్వ శక్తులను వినియోగింప దలచుకొన్నాను."

ఇట్లు పలికి బయలుదేరితిని. బయలుదేరితినే కాని నే నేగెడు కార్యమునుగూర్చి వారము దినముల లోపున మండల మంతయు మారుమ్రోగ నున్న దని కలనైన దలపలేదు.

మరునాడే తిరిగి వచ్చితిని. మధుసూదనరావు వాలుకుర్చీ మీద గూర్చుండి యుండెను. నేను నొక యాసనము మీద నాసీనుడ నైతిని. నేను వెళ్ళిన పని నెరవేర్చుకొంటినని పలికి యతని కోరిక మీద సంగతి నిట్లని తెలియజెప్పితిని.

"పొగబండి మీద పోయి సాయంకాలమగు నప్పటి కనకాపల్లి చేరితిని. సుబ్రహ్మణ్య మొక తోటయు, అందలి ఇంటిని కొని కాపుర మున్నాడు అది తోటయన్న మాటయేకాని, అంతయు బీడరగనే యుండెను. ఏవో వృక్షము లున్నను అవి కాపరి లేని కారణమున దైవికముగ బెరుగుచుండెను. ఎన్నియో తీగలు దట్టముగ నల్లుకొని యున్నవి. ఒక చిన్న యటవి వలె నున్న యా తోట నరసి సుబ్రహ్మణ్యమునకు శ్రద్ధ లేదని యనుకొంటిని.

"తోటకు చుట్టు నొక గోడ కలదక అది మిక్కిలి యెత్తైనది. అదియుగూడ శిథిలావస్థలోనే యుండెను. పెంకుతో గట్టబడి యక్కడక్కడ నాచు తోడ నిండి మిక్కిలి జుగుప్సాకరముగ నుండెను. చాలచోట్ల నున్న మూడి నిజ స్వరూప మగుపడు చుండెను. ప్రదేశ మంతయు నిర్జనమై భయంకర ముగ నుండెను. మరియు నందందు —"

"ఆ వర్ణనముల కేమిటి! ప్రస్తుతాంశము దెల్పుము. అతని యావాస మొక నిర్జన ప్రదేశమున దోటలో గలదు. మరి?"

"అతని ఇల్లిదియని నాకు దెలియక పోయి

అపూర్వరుచి! - తియ్యదనం!

స్వస్తిక్స్

స్వస్తిక్స్‌వారి అతిరుచికరమైన గులాబ్ జామున్ మిక్స్

ఉచితం
ఒక్కొక్క 200 గ్రాం. ప్యాకెట్ తో స్త్రీలకు చేతిగుడ్డ ఒకటి ఇనామ్
ఒక్కొక్క 100 గ్రాం. ప్యాకెట్ కు ఒక నోటు పుస్తకము ఇనామ్

స్వస్తిక్ బంగారువన్నె
గులాబ్‌జామున్ రుచి
అనితరము, అపూర్వము,
మనోహరము
మామూలు భోజనాన్నయినా
విందుగా మార్చగల
వంటకం

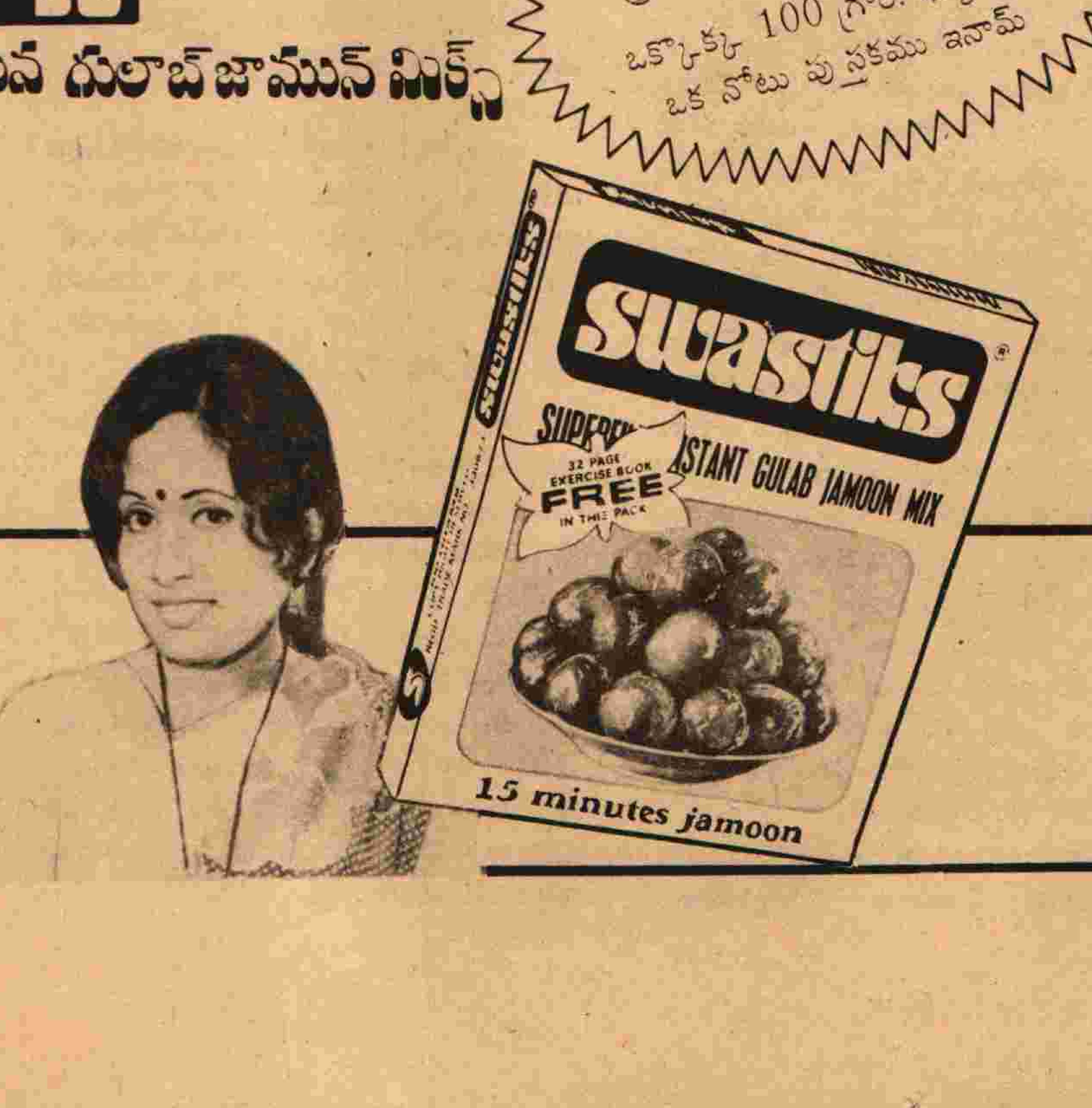

స్వస్తిక్ కెమికల్
ఇండస్ట్రీస్
స్వస్తిక్ హవుస్
23/1, జైన్ టెంపుల్ స్ట్రీట్,
వి.వి. పురం,
బెంగుళూరు-560 004

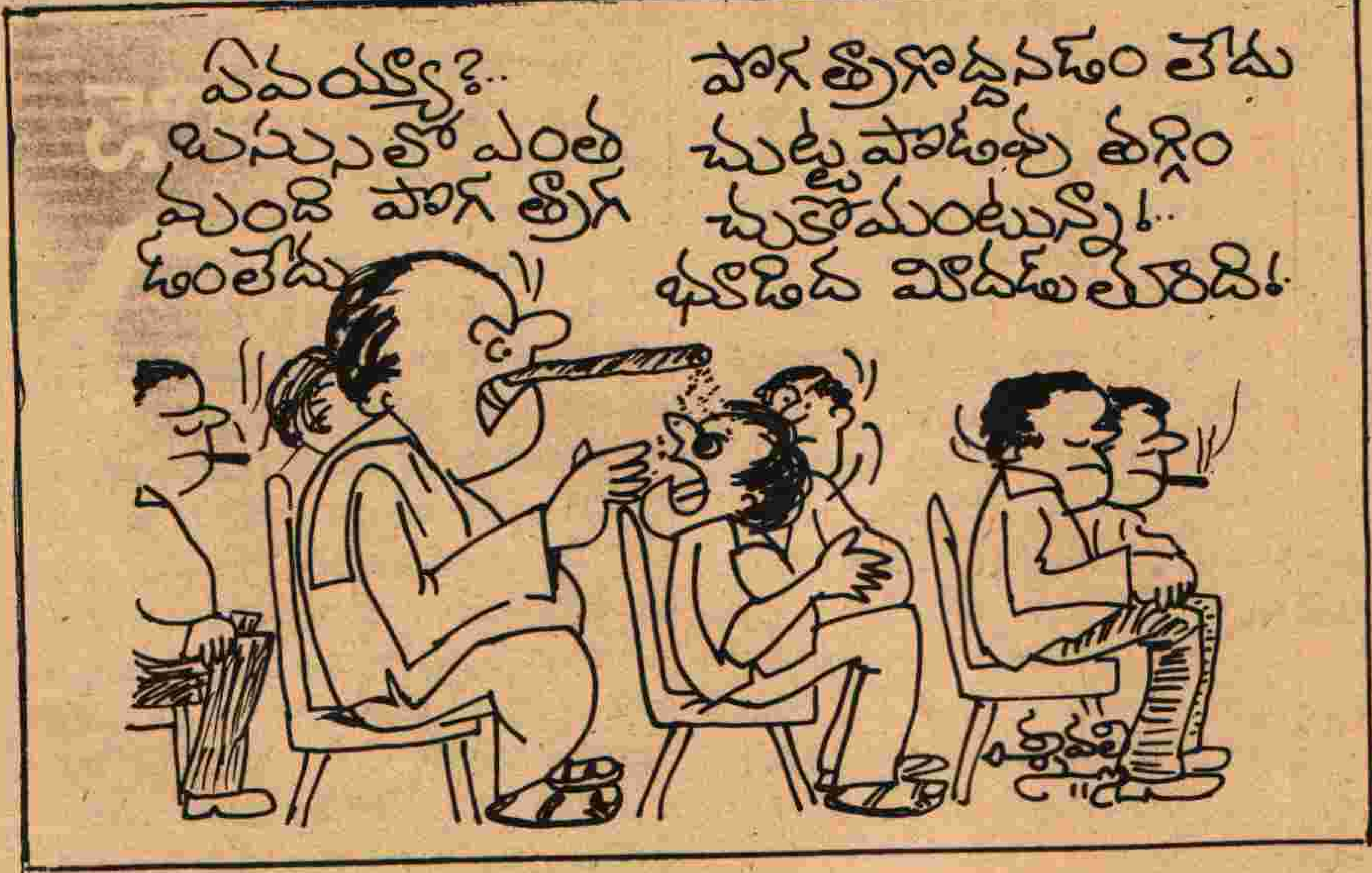

యుండును, కాని, దారిలోని యొక పురుషు నడిగి తెలిసికొంటిని. అతనిని దెల్పుటకు గారణమున్నదిలే! కోర మీసములు కల్గి యతడు సన్నగా, పొడవుగా నుండెను. చామనచాయ మేను. కొంచెము విసువుతో నింటి దెస ప్రేలు చూపెను.

"ఆ వైపున తోటనుండి యొక సన్నని బాట కలదు. దాని మీదుగ నిల్లు సేరితిని. అది ఇంటికి వెనుకదారి. అల్లోగినను నా కక్కడనే సుబ్రహ్మణ్య మగపడియెను.

"అక్కడ నెన్నియో చిన్న గదు లుండెను. ఒక గది ముందు నా కతడు కనబడెను. అతని కన్ను లెర్రబారి యుండెను. చేతులు కంపించు చుండెను. అట్టి యా దీనస్థితిని జూడ నాకు జాలి యయ్యెను. అది యేమో కాని యతని చూపులలో క్రౌర్యము తాండవించుచుండెను."

"బాగు బాగు, అతి డే మనును?"

"అదే విధముగ తన దుఃఖచరిత్రము నేకరువు పెట్టెను. నేను వినజాలకుంటిని. అతడు పరిపరి విధముల భార్యను, మిత్రుని దూషించుచు, 'మనుష్య స్వభావ మెట్టిది? దానికి నేనేమి తక్కువ చేసితిని? కోరిన దేమి లేదంటిని? అయినను నన్ను కూల్చి వేసినదే! ఆ మిత్రుడో! ఎంత యోగ్యముగ జూపట్టెను ఎంత నీచుడుగ ప్రవర్తించెను! ఛీ! ఇక లోకమున నెవ్వరిని నమ్మనగును' అని చింతించుచుండెను.

"ఈ లోపున నేనా యింటిని బరీక్షింప జాలితిని. తోట మాట జెప్పితిని కదా! ఇల్లుకూడానదే వైఖరి! ఆ ప్రదేశ మెల్లను ధూళి ధూసరితమై యుండెను. ఎల్లయెడల పట్లు పట్టియుండెను. గోడలుకూడ నేనాటినుండియో సున్నములు లేక పాడువడి యుండెను. పాపము, సుబ్రహ్మణ్యము చేయున దేమి? ఇంటి దుఃస్థితి వరసియే కాబోలు నాతడు నే నేగుసరికి తలుపులకు రంగు వేయుచుండెను. ఆ వాసన భరింప శక్యము కాకుండెను. కాని రంగులు మాత్రము ప్రశస్తమైనవి.

"యథాప్రకారముగ నాతడు తన పాట సాగించెను. నేనాతని నోదార్చుచు ముఖ్యాంశములను గ్రహింప జొచ్చితిని. ఆ రాత్రి తానును, అనందుడును నాటకమునకు బోదలచిరట. ముందే టిక్కట్లు కొని యుంచుకొనిరట. కాని యాకస్మికముగ నానందరావేదో సాకు చెప్పి వెళ్ళుట మానెను. కావున తా నొక్కడే వెళ్ళవలసి వచ్చెను. నాటకము నుండి తిరిగి వచ్చునంతటు వరనికి పంజర కీరము పలాయిత మయ్యెనని బోధపడియెను. అత డిట్లని నాకు వాడని టిక్కట్టుకూడ చూపినాడు."

"ఆ! అట్లు చేసెనా? చెప్పుము. చెప్పుము. దైవికముగ నా టిక్కట్టు సంఖ్యనుకూడ గుర్తింప లేదు కదా!"

కొంచెము గర్వముతో "చూచితి" నంటిని. "అది నా చిన్నప్పటి బడియంకె యగుటచే జ్ఞాపకముండి పోయెను. అది ఇరువది యేడు."

"అట్లయిన ననంతా! సుబ్రహ్మణ్యము కూరుచున్నది ఇరువది నాల్గవదో, ఇరువది యారవదో కావలయును."

"అవునవును. పై కథ వినుము. సంభాషణము ముగిసిన పిమ్మట నాతడు బల్లమీది కాగితములలో నగపడుచున్నచాయాపటము నొకదానినితీసి కోపముతో చింపివేయుచు, 'ఛీ! ఛీ! ఇక నా దుష్టురాలి ముఖము చూడ'నని యుఱచెను. నే నాతని స్థితికి జింతించితిని. సెలవు పొందుదునని పలికి మరలి వచ్చితిని."

"ఉండు ముండుము. అతడుసారంగు వేయుచున్నాడని కాదా పలికితివి? ఎక్కడ?"

"ఆ గది తలుపులకు, కిటికీలకు వేయుచుండెను. నే నేగుసరి కొకటి రెండు పూర్తియైనవి."

"కాని ఇది నీ కాశ్చర్య దాయకము కాలేదా? రాత్రి ఏడు గంటలకు రంగులు వేయుచుండు టేమి? ఏమందువు!"

"అది చిత్రమే! కాని యతడింకను చిత్రపు మనిషి. భార్యా చిత్రమును జింపుట మాత్రము చిత్రము కాదా! అదియుగాక వానికి వేరొక పని యేదియు దోచుట లేద. మనసు త్రిప్పుకొనుట కేదైన చేయవలదా?"

"సరే! మరేమయిన చెప్పవలసినది లేదా?"

"కలదు. ముఖ్యమైన దదియే! నేను రైలెక్కునంతట సరిగా నాకు దారి చూపిన మనుజుడే తాను కూడ ప్రక్క బండిలోని క్కినాడు. ఆ ముఖము; ఆ మీసము, ఆ కోర చూపులు—

"ఆ బంగారు సులోచనములు, ఆ కుక్క మూతి చేతికర్ర."

"ఓహో! అమూన ప్రజ్ఞానిధి వగుచున్నావే! అ నీ వెట్లు గ్రహించితివి?"

"దాని కేమి కాని ప్రస్తుతమునకు రమ్ము. అనంతా! ప్రప్రథమున నీ రహస్యము సుఖ భేద్య మనుకొంటిని. కాని రాను రాను మిక్కిలి యగాధ మగుచున్నది. నిజముగా నీవు పని నెరవేర్చితివి. కాని కొన్ని ముఖ్య విషయముల గమనింప వైతివి సుమా?"

"ఏవైన మరిచితినా?"

"అనంతా! చిన్న పుచ్చుకొనకుము. నీ వవర్చిన పని యమోఘమైనదియే! అట్లయ్యు కొన్నిముఖ్యాంశములను వదలి వేసితివి. ఇటు చూడుము. ఆ దంపతుల గూర్చి జనుల యభిప్రాయ మేమి? ఇది ముఖ్యముందువా? ఆనందు గూర్చి వా రేమనుకుందురు? అతని వర్తన మెట్టిది? ఇవి యవసరములు కదా! ఎవ్వరిని కనుగొన్నను తెలిసిపోవునే! వీనిని వరయక పోతివి."

"కాని ఇంకను చేయించుట లేదు కదా! వానిని గనుగొనవచ్చును."

"కనుగొనబడినవి. తంతి మూలమునను, పోలీసు వారి సహాయమునను నా కన్ని సంగతులు విల్లు కదలక ండ చేతి కందుచుండుని. వాస్తవముగ నె గ్రహించిన దానివలన సంగతులు స్థిరపడినవి. ఈ సుబ్రహ్మణ్యము లోభియని ప్రతీతి కలదు. భార్యను కష్టపెట్టుచుండునియు ననుకొనుచుందరు. ఆనందుని సంగతియు నగతమైనది. ఇక నేటి కీ పని చాలును. తరవాత చూచుకొందు"మని మధుసూదనుడు వేళ యతిక్రమించుటచే భుజింప వేగెను. నేనును గృహోన్ముఖుడనైతిని.

ఆ మరుదినమున నే నొంటరిగ నింట గూర్చుండి యుంటిని. అంతలో నొక పిల్లవాడు మధుసూదనుని యొద్ద నుండి యొక లేఖ తెచ్చి నా కొసగెను. అందిట్లుండెను:

"మిత్రుడగు ననంతరావునకు—

"రహస్యము పూర్తి కావచ్చినది. తెలిసికొనవలసిన యంశము లిక నొకటి రెండు కంటె నధికము లేవు. ఆ పిమ్మట నిది భేదింపబడినట్లే! ఈ లోపున నీవు నేటి మధ్యాహ్నము మూడు గంటలకు నా ఇంటికి రా గోరెదను.

—మధుసూదనరావు."

సరిగా మూడు గంటల కాతని ఇంటికి బోయితిని. మధుసూదనుడు మేడ మీద నుండెను. అట కేగితిని. ఏవో ప్రశ్నలు వేయుచుంటిని. కాని జవాబులు రాలేదు.

అంతలో సుబ్రహ్మణ్యము వచ్చియున్నట్లు తెలిసెను. మధుసూదను డాతనిని మీదికి రావించెను. రొజుకొనుచు వచ్చి యతడు— "మధుసూదన

రావుగారూ! నా కీ తంతి వచ్చినది. నమ్ముటో, నమ్మకుండుటో తెలియకున్నది" యని బల్కుచు దంతి నిచ్చెను.

"వెంటనే వచ్చితివేని నీవు కోల్పోయినవానిని బడయగలవు. జాగుచేయరాదు.

—కరణము రామలింగము, కళింకోట."

దానిని చదివి మధుసూదనరావు— "సరే! మీ రిప్పుడు కళింకోటకు బోవుడు. నాల్గు గంటలకు రైలున్నది" యనియెను.

కాని సుబ్రహ్మణ్య మేమంత కిష్టపడినట్లు లేదు. అతని కా తొందరయే లేకపోయెను. "ఎందుకండీ! ఇదియంతయు తంత్రము! వీడు మిక్కిలి డబ్బు దండుగ! వృథా కాలయాపనము! నా భార్య గూర్చి ఈ రామలింగని కేమి తెలియును?" అని యతడు పల్కుచుండెను.

"ఏమిది? అతని కేమియు తెలియకున్న తంతి వార్త నెందుల కంపును? మీ రేగవలయును."

"నే నేగవలసిన యగత్య మున్నట్లు తోచదు."

మధుసూదనునకు పట్టరాని కోపము వచ్చెను. "అయ్యా! ఇదిగో వినుడు. ఇట్టి బలవత్తరమగు సూత్రము దొరకుచుండ మీరు దానిని సంగ్రహింపక పోయినచో వ్యర్థముగ చిక్కులు కల్గును. మీ కిందు పట్టుదలయే లేనట్లు తోచును. కావున నిదియే నా శాసనము. మీరు వెళ్ళక తీరదు."

ఈ మాటలను విని యాతడు కొంచెము జంకెను.

"మీ రట్లనినచో నే నడ్డు చెప్పగలనా? కాని వృథా శ్రమ!" యనుచుండ—"ఆ సంగతి నాకు తెలియును. మీరు తత్ క్షణమే బయలు దేరుడు!" అనియు మధుసూదను డడ్డగ పల్కెను. ఎట్టకేల కతడిష్టము లేకున్నను నిందుల కంగీకరించెను.

మధుసూదనరావు నన్ను రహస్యముగ పిల్చి, "హోయీ! మీ రిరువురును గలిసి కళింకోటకు పొండు. ఈ పని యెంతయు ముఖ్యమైనది. ఒక్క క్షణమైన నీతని నెడబాయకుము. వింతలున్న వెంటనే తంతి పంపుము. ఇక్కడ నెక్కడ నున్నను నా కది యందునట్లు కట్టుబాట్లు చేసికొనియెదను" అని యాతనికి సాయముగ నన్నంపెను.

సాయంకాలపు బండిమీద కళింకోటకు బోయితిమి. కష్టపడి కరణముగారి ఇల్లు కనుగొంటిమి. మా రాక నెరింగింప నతడు గౌరవ పురస్సరముగ మమ్ము లోనికి దోడ్కొనిపోయెను. పిమ్మట మేము వచ్చిన కార్యమేమని ప్రశ్నించెను.

"తా మంపిన తంతిని జూచుకొని వచ్చితి" మని నే నంటిని.

"నా తంతియా? నే నేదియు నెవ్వరికి నంపలేదే!"

"లేదా? ఈ సుబ్రహ్మణ్యము గారికి నే డంపిన తంతిమాట యేమిటి?" యని దానిని జూపితిని.

"ఇది హాస్యమేయైన నాలోచింప దగినదే! ఎంత ధూర్త కృత్యము!"

నేనును, సుబ్రహ్మణ్యము నొకరి మొగ మొకరము చూచుకొంటిమి.

"మీ పేరు కలవా రింకెవరైన గలరా? కరణము లిర్వు రుందురేమో! మేము పొరబడి యుండవచ్చును" అని నే నంటిని.

"పొరపాటు లేదు—గిరపాటు లేదు. పొండు పొండు. ఇది యబద్ధపు తంతియైన పోలీసు వారే కలరు! మీ రిక పోవచ్చును" అని యమ్మనుజుడు సాగనంపెను.

జరిగిన దంతయు తంతిమూలమున మధుసూదనునికి తెలియజేసితిని. అంతయు నతి విచిత్రముగ నున్న దనుకొంటిని.

సుబ్రహ్మణ్యము లుబ్ధుడనుటకు తగినవాడని నేడు గ్రహించితిని. మొదట రైలు ఖర్చులకు మూలిగి మూడవ తరగతిలో బోవ నిశ్చయించెను. ఇప్పుడు పూటకూటి ఖర్చులకు గొణుగుకొన జొచ్చెను. ఎట్లో నాటి రాత్రి గడిచినది. మధుసూదనుడు మమ్ముల ననకాపల్లికి రమ్మని తంతి నంపెను.

ఆ మరునా డనకాపల్లి చేరితిమి. వృథాప్రయాస యయ్యెను కదా యని సుబ్రహ్మణ్య మాడిన మాటలన్ని యన్ని కావు. ఎట్లో మే మాతని ఇంటి కేగితిమి.

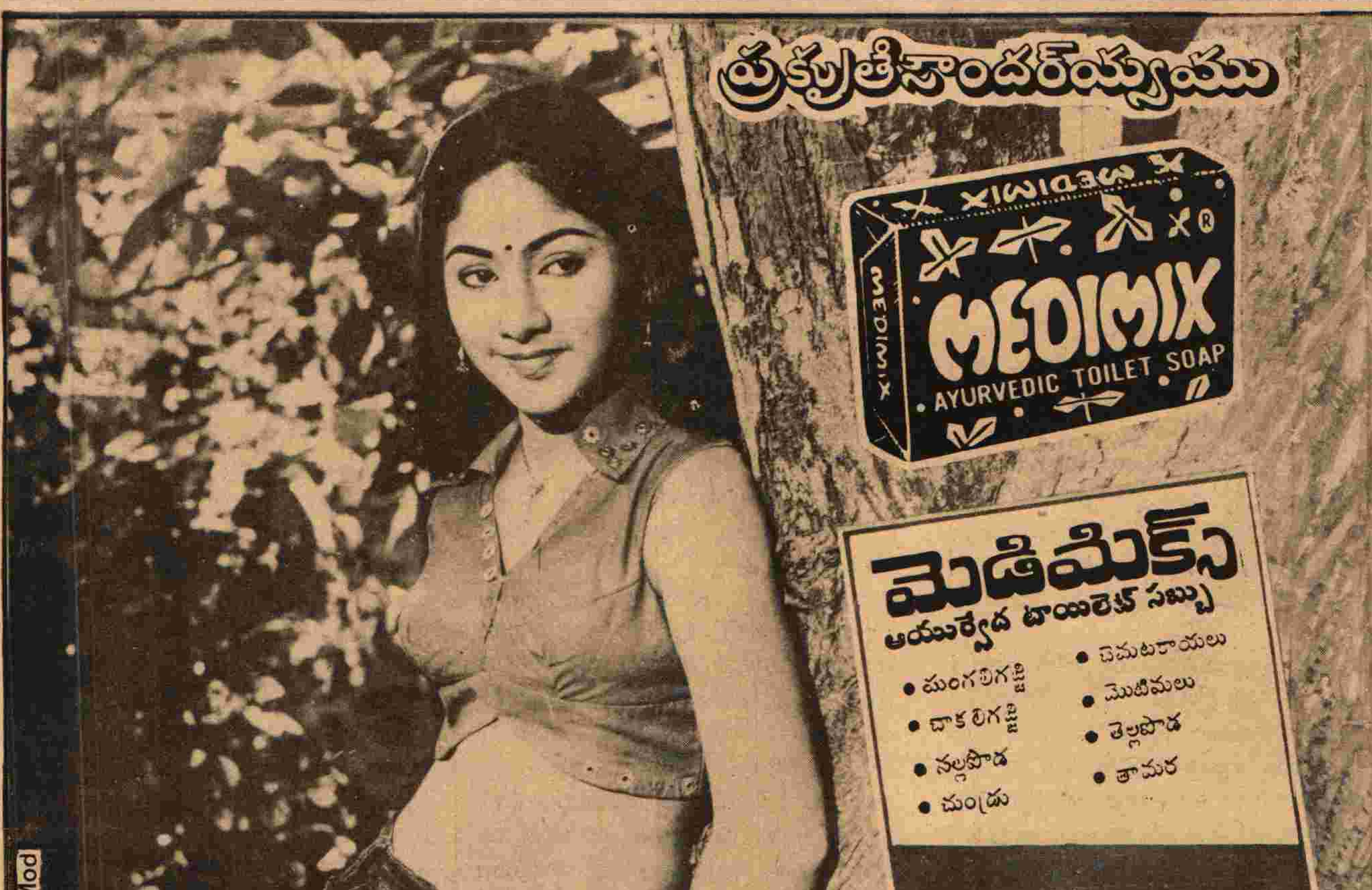

ఇంటిలో నున్న వారిని జూడ నా కాశ్చర్యమయ్యెను. అక్కడ మధుసూదను డొక్కడే కాక వెనుక నే జూచిన కోర మీసముల వాడు కూడ నుండెను.

మధుసూదనరావు లేచి, "సుబ్రహ్మణ్యముగారూ! ఇతడు నా మిత్రుడగు శ్యామసుందరరావు. ఇతడు కూడ మీ విషయమై పనిచేయుచుండెను. అయిన నేమి! మా ఇరువురి యూహ లేకీభవించియే యున్నవి. ఇద్దరము కూడ నొక్క ప్రశ్నమునే యడుగు చుంటిమి" అనెను.

వ్యస్తహృదయుడై సుబ్రహ్మణ్యము కూర్చుండెను. కాని యతని ముఖమున ననుమాన చిహ్నములు ద్యోతకము లగుచునే యుండెను. ఏదో చేయు మించిన పని జరుగనున్నదని యతడు పసిపట్టెను. తడబడు చునే యతడు—"మీ రడిగెడునది యే" మని యెను.

"ఇది! ఆ కళేబరముల నేమి చేసితిరి?"

సుబ్రహ్మణ్యము దిగ్గున నెగిరిపడియెను. అతని చేతులు గాలిలో నెగయుచుండెను. ముఖ లక్షణములు వర్షాకాల మేఘములట్లు క్షణక్షణము మార్పు చెందు చుండెను. నోరు వెళ్ళబెట్టి కఠోరముగ నరచుచున్న యతడు మూర్తీభవించిన బీభత్సరస మేమో యన నొప్పెను. అతని నిజ స్వరూప మప్పు డవగత మైనది. వక్రదేహుడే కాక వక్ర మానసుడని కూడ బోధపడినది. ఒక ఘోర రాక్షసుని వలె నతడు ముందున కురికెను.

అతడు బలవంతుడే కాని పేరెక్కిన విరూపకు లిర్వురిముం దాతని యాటలు సాగవయ్యెను. కొంత వరకు పెనగులాడిన పిమ్మట నతడు స్వాధీను డయ్యెను. శ్యామసుందరు డాతనిని ఠాణాకు దీసికొని పోయెను.

కొంతసేపటికి రక్షకభటాధికారి యా ప్రదేశమున గాలిడెను. "హత్యలు జరిగినవా?" యని యాత డాశ్చర్యమును సూచించెను. మేమందర మింటి మధ్యగదిలో నాసీనులమై యుంటిమి. మధు సూదనుడు నన్ను గాంచి, "అనంతా! శ్యామసుందరుడు కూడా సుప్రసిద్ధ విరూపకుడే! మొదట నీ వతనిని గొంతు వరకు వర్ణించిన పిమ్మట తెలిసిన నేను మిగిలిన దానిని పూర్తి చేసిన వింతయేమి?" అనెను.

రక్షక భటాధికారి యగు రామచంద్రరావు "అయ్యా! మీ రనంత ప్రజ్ఞాధురీణులు. కాని మీ రీ రహస్యమును భేదించుటచే నాకు రావలసిన బహుమతి పోవుచున్నది. ఇందులకు జింతయు, హంతకుడు దొరకుటచే సంతసమును గల్గుచున్న" దనెను.

"మీరు బహుమతి విషయమై భయపడ నక్కర లేదు. ఈ రహస్యమును మీరు భేదించినట్లే ప్రచురించుకొనుడు. పత్రికలో నా పేరు పడుట కిష్టములేదు. శ్యామసుందరునకు గూడ నా విధాన మెరుగజేయు వరకంతయు నగాధముగనే యుండెను. కావున మీరే దీనిని భేదించినట్లు తలపుడు."

"ఆహా! ఎంతటి యవుదార్యము! కాని జనులకు నే నేమి చెప్పగలను? ఈ రహస్య మెట్లు బయలు పడియెనో నాకు తెలియదు. నే నెందుల కనుమా

ఫోటో - జె. [illegible]

నించితినో, ఎట్లు నా యనుమానములు దృఢపడియెనో, హంతకు నెట్లు బంధింప గల్గితినో ఇట్టి విషయము లెవ్వరైన నడిగిన నేమి చెప్పగలను? మీ ప్రతిభ వలన హంతకుడు మాత్రం దొరికినాడు. ముగ్గురు సాక్షుల ఎదుట నేరము కూడా నొప్పు కున్నాడు."

"అట్లయిన మీకు గావలసినది రహస్య భేదన విధాన మన్నమాట. సరే! మీకును, తొలినుండి నాకు దోడ్పడుచున్న ఈ యనంతునికి సంగతు లెల్ల విశదము చేసెద! వినుడు.

"ఈ సుబ్రహ్మణ్యము మిక్కిలి తెలివయిన వాడు. లుబ్ధులందరకు వలె నీతనికి ననుమానము మెండు. భార్య నెప్పుడును బాధించు చునే యుండును. కాని నామె వీని పోరు పడలేకుండుట వింత కాదు. ఇంతలో వీరి కానందుని పరిచయము కల్గెను. తన భార్యకును, వానికిని సంపర్కము కలదని సుబ్రహ్మణ్యమునకు మిక్కిలి యనుమానము కలదు. కావున వారిపై కసి తీర్చుకొన వలయునని యాత డెంచి యుండెను. ఆ యూహ తోడ నత డిట్టి పైశాచిక కృత్యమైనను జేయుటకు సిద్ధుడై యుండెను. మిక్కిలి తెలివితో ప్రవర్తించి కార్యము నెరవేర్చుకొనియెను. చూడుడు, నాతో నిటురండు."

ఆ ఇంటి నెరిగి యున్న వానివలెనే మధుసూద నుడు మమ్ములను దోడ్కొని పోయెను. ఇంటికి వెనక గల వరస గదులలకి ఒక గూడ మగు కొట్టు చెంతకు దీసికొని వచ్చెను.

"అబ్బ! ఎంత మూటయిన వాసన! రంగులు కాబోలును!" అనుచు రామచంద్రరావు వెనకకు దగ్గెను.

"అదియే నా ప్రథమ సూత్రము. అనంత రావు రంగుల పూత గనిపెట్టెను కాని, దాని యగత్యము నరయజాలడయ్యెను. ఇందులకే పరిశీలనమునకు దోడు పరిశోధనముకూడా నుండవలె నందును. ఆత డిట్టి రంగులో నేల పూయుచుండ వలెను!? కొంచె మూహింపుడు. మరి ఏదో వాసనను దాచి యుంచుట కీ పని చేసినట్లు బోధ పడుట లేదా? ఏదియు కాన్నివేళ నిట్టి నిగూఢ ప్రదేశమున నత డొనర్చు కృత్యముల కర్థమేమి? వీని నన్వయించి చూడ నేదో ఘోరము జరిగినట్లు నాకు దట్టినది. పలాయితుల యుదంత మెవ్వరికిని తెలియదే! వారి

సంగతి యేమయ్యెను? ఒక్కొక్క దానిని ముడి పెట్టుచుండ ననుమానము స్థిరపడుచునే యుండెను. ఇంతియేగాక నే నా వాటకశాలకు పోయి కనుగొంటిని. ఆ రాత్రి ఇరువది నాల్గు, ఇరువది యైదు, ఇరువది యారు సంఖ్యల కుర్చీ లుత్తవిగనే యున్నట్లు తెలిసినది. ఇంతటితో రహస్య మిట్టిది యని బోధ పడినది.

"ఇంక మిగిలిన దేమి? ఇంటిని వెదకి మృత కళేబరముల గనుకొనుటెట్లన్న ప్రశ్నము. ఇందుల కొక యబద్ధపు తంతిని సృష్టించి సుబ్రహ్మణ్యమును కళింకోట పంపితిని. తప్పించుకొని పోకుండ వసంతుని బుత్తెంచితిని. ఇక నప్పుడు వారు లేరని ఇల్లు చొచ్చి వెదకుచుంటిని.

"ఈ గదిలోనే వారి దేహములు కనబడి నవి అవి యొక పేటిక యందు భద్రపరుపబడి యున్నవి. నేను పరిశీలించు చుండు సమయమున నెవ్వరో వచ్చి నన్ను పట్టుకొనిరి. ఇట్లగునని నే ననుకొన లేదు. కావున నిది యాశ్చర్యము గల్పెను. అట్లు వచ్చినది శ్యామసుందరుడే! ఇత డానందుని బంధుగుల వలన నియుక్తుడై విచారణ మొనర్చుచు నింటిని వెదక వచ్చెను. నన్ను జూచి దొంగ యనుకుని పట్టుకొనెను. పిమ్మట పోల్చుకొని నవ్వుకుంటిమి. అప్పుడు సంగతి నెల్ల నతనికి విశద పరిచి సుబ్రహ్మణ్య మిటకు వచ్చునని పల్కితిని. అంతవరకు వేచి యుండి రాగానే బంధించితిమి."

రామచంద్రరా వాశ్చర్య మొందెను. నేను మధుసూదనుని గాంచి, "నా కింకను ఒకటి రెండు సందేహములు తీరుట లేదు. వాడు నాటకమునకు బోవలసిన యావశ్య మాతని కేమి కలదు?" అని ప్రశ్నించితిని.

"బోధ పడలేదా? మొదట నానందరావు నీ విష మీనాడ నింటికి రావింప గల్గుట—ది మిక్కిలి రహస్యముగా జరిగి యుండవచ్చును. రెండవది, హత్యారహస్యము బయలు పడినను తా నా సమయమున నింట లేనని చెప్పుకొనవచ్చును. కాని నీకు టిక్కెట్టు జూపి యాతడు చేయరాని పొరపాటు చేసెను."

"భార్య ధన మెత్తుకుని పోయెనని యేడ్చినాడు. దాని కేమనుకొనును?"

"మరి దొరక లేదనియైనను లేక తిరుగ పంపి వేసిన దనియైనను చెప్పగలడు. ఈ విషయమంత బాధించెడునది కాదు గదా."

రామచంద్రరా వంతట, "అయ్యా! పోలీసు వారమగు మా కీ రహస్యము శోధింప నిచ్చుట సమంజ సమే కాని, మీ యొద్ద కిత డెందుల కేతెంచెనో బోధ పడదు!" అనియెను.

"మరేమియులేదు, సంగతులు ప్రాత పడిన పిమ్మట 'చూచితిరా! నే నొక్క పోలీసు వారినే కాక మధు సూదనుని సైతము వేడికొంటిని. లాభం లేక పోయినది' యని యాతడు చెప్పుకొనును."

"మీ మాటలు స్వోత్కర్షము లైనను క్షమార్హములే! ఓహో! మీ ప్రతిభ వర్ణనాతీతము కదా! మధుసూదనరావు గారూ! సెలవు. మీరు మాకు మహోపకార మొనర్చితిరి. మీ కాజన్మాంతము కృతజ్ఞులా బద్ధులము కదా!" ★

('భారతి' సౌజన్యంతో)